

God, ook als het lichaam onrustig was (slechts kort). Rustig liggend, heeft hij weken aaneen, zich ten volle van zijn toestand bewust, zijne ontbinding verwacht, waarnaar hij zoo vurig verlangde. „Met Christus te zijn was hem verre het beste”. Hij heeft wel eens gevraagd waarom hij daarop zoo lang moest wachten, maar ook zelf daarop geantwoord, dat God hem geduld wilde leeren. Wat dit lange, rustige liggen voor hem beteekende, kunnen alleen zij begripen, die zijn rusteloozen drang tot werken kenden, welke hem tot het laatste toe bijbleef.

Zijn geloof bleef steeds helder. Toen het spreken hem zwaar viel, wyl dan steeds vermoeiende hoestaanvallen volgden, kon hij zoo veelzeggend en vol blijde verwachting den blik hemelwaarts slaan, de rechterhand omhoog heffend. Zijn ziekbed was geloofsversterkend voor hen, die hem verpleegden.

Meer dan eens heb ik hem gesproken van de trouwe liefde, die hem werd toegedragen in den grooten kring van zijne geestverwanten, „onze menschen”, zoo als hij placht te zeggen, en heb ik hem namens die tienduizenden gedankt voor alles wat hij door Gods genade voor hen had mogen zijn. De trouw, die door deze vrienden hem bewezen werd, ook nadat hij het publieke terrein had moeten verlaten, heeft hem herhaaldelijk ook op zijn ziekbed verkwikt. De liefde van zijn hart bleef steeds tot hen uitgaan.

Kort geleden, toen het naderend einde reeds zijn schaduw vooruit wierp, verzocht hij mij hun te zeggen dat God zijn toevlucht en sterkte was en dat Hij krachtiglijk is bevonden een hulp in benauwdheden.

Zoo is hij van ons gegaan, gelijk hij onder ons geleefd heeft, roemend in de kracht en genade zijns Gods.”

Nog een ander legt getuigenis af van dat heerlijk geloofsleven, en ook deze laat ons een oog slaan in het ziekenvertrek. De heer Verweijck, zoo langen tijd aaneen een der vertrouwden van Dr. Kuyper en diens familie, schreef in hetzelfde *Standaard*-nommer, dat de doodstijding bracht, en dat op den avond van het gaan naar Jeruzalem des grooten strijders geschreven werd, het volgende:

OVER HET ZIEKBED VAN DR. KUYPER.

Zooals ik beloofde zoude ik, desgewenscht, nog eenige mededeelingen doen aangaande het ziekbed van Dr. Kuyper. Ik wil daarmee niet wachten; de levenskracht vliedt met snelheid weg; men heeft er zich op voor te bereiden, dat weldra de ure van het scheiden geslagen is en de paarlen Poort zich heeft geopend, die hem door Gods genade den toegang tot het Vaderhuis ontsluit.

Zooals gisteren reeds gemeld, werd Zaterdagavond de toestand plotseling zeer ernstig; de nacht van Vrijdag op Zaterdag was wel onrustig geweest; en de Zaterdag zelf bleef het